

**Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
À dé lai
convenu

**Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
Záznamník: 416/530-0202
E-mail: abrezina4222@rogers.com
abe@satellite1-416.com**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 8.

(286.)

Vol. 13.

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com

Thursday,

April 24,

2003

Finále 2003: Hlavně dokumenty měly co říci

I letos se *Satellite* zúčastnil jako mediální partner 16. filmového festivalu *Finále v Plzni*. Tento festival je skutečně unikátní tím, že zde je možné během jednoho týdne vidět téměř vše, co se v Čechách (a také i na Slovensku) vytvořilo v posledním roce. Navíc již několik let probíhá retrospektiva filmů z let šedesátých. Jsou zde zajímavé dokumenty, ať již v sekci do třiceti minut nebo nad třicet minut. V tomto ohledu je to skutečně jedinečná záležitost a plzeňský festival nabízí něco, co nenalezneme ani na festivalu v Karlových Varech ani na *Febio* festivalu v Praze. Přesto tento festival žije ze skromnějších prostředků a je častokrát i přes svou důležitost opomíjen.

Na počátku byla smůla

Satellite se pravidelně zúčastňuje dvou filmových festivalů. Na podzim v Torontu a na jaře v Plzni. Toronto dá dokonalý pohled na to, co se točí ve světě, zatímco Plzeň na to, co v České republice. Proto se na každý festival připravuji nejméně měsíc. Snažím se zjistit, co bude na festivalech. Přesunout jiné aktivity tak, aby nekolidovaly s festivalem. Je důležité něco o festivalu vědět dopředu, rozhodnout se, které filmy chci vidět, které bych rád viděl, ale vidět nemusím, které filmy jsem viděl a chci vidět znovu a které filmy rozhodně vidět znovu nechci. Určitou roli hraje i šance tyto filmy vidět v Torontu nebo na kazetách od pana Máry z Video El Canada. Nutno říci, že tentokrát celovečerní filmy nebyly tak dobré jako v minulých letech, aspoň tak soudím podle toho, co jsem viděl. Tentokrát přestože vše bylo dokonale připravováno a jelo se podle plánu, došlo ještě před odjezdem k prvnímu maléru. Když jsem 27. května okolo čtvrté hodiny ranní vše přesouval na staříčkový *Powerbook* najednou začaly na obrazovce mizet ikonky jedna za druhou, jako když zhasínají svíčky na vánočním stromečku. Byl to věru smutný pohled. Všechny resuscitační pokusy oživit obrazovku byly marné. Nepomohlo ani domlouvání, ani hlazení, utěšování, čištění hardisku a v zápětí opět instalování programu. Opět zvítězil stroj nad člověkem. Po probdělé noci jsem si bezmocně musel stáhnout to, co jsem potřeboval na *SyQuestové* diskety, které dnes už nikdo nepoužívá, sbalit si svých pět švestek a vyrazit na letiště. Před tím pokorně poprosit svou ženu, aby odvezla předchozí číslo na poštu, což ochotně udělala a jelikož městská doprava teď jezdí až na letiště, vypravit se na třetí terminál, odkud létají ČSA. K náladě nepřispělo ani to, že moje vizuálně orientovaná žena zjistila, že zapomněla brýle. Povzbudil jsem ji slovy trenéra Sborné Tichonova, že problémy jsou tu od toho aby se řešily, což jí (k mému překvapení) příliš nezměnilo náladu.

Po milém uvítání v letadle ČSA a po pohledu na stmívající se téměř jarní Ontario jsme zaujali svá místa ve středu letadla. Očka se začala klížit a vidina, že prostřední sedadlo zůstane prázdné byla reálná. V Montrealu začali přicházet cestující, letadlo se pomalu plnilo, ale dvě místa vedle nás byla stále prázdná. Po třech bezesných nocích to vypadalo jako vysvobození. Jenže zázrak se nekonal. Na poslední chvíli se vedle nás posadili dva francouzští Kanaďané, kterým řeč anglosaské většiny dělala problémy, skoro jako mně řeč obyvatel z dolního toku Řeky sv. Vavřince. I domluvili se s mojí ženou, která tento libozvučný jazyk ovládá, že

Malý František ve filmu *Smradi*

druhá polovina rodiny sedí vepředu u okna. V rámci akce slučování rodin, jsme si s nimi vyměnili místo. Teď teprve nastal okamžik k odpočinku.

Nestalo se tak, za námi totiž seděl starší pán - krajan a ten měl v plánu, že jako osvětový pracovník poučí jinou důchodkyni o různých výhodách života v civilizované společnosti. V okamžiku, kdy se nám oči opět začaly klížit jsme se dověděli, že má novou *answering-machine* nebo-li česky záznamník. Jindy jsme se dověděli podrobnosti ze zákulisí soudních síní. Zajímavosti přicházely jedna za druhou a hlavně v okamžiku, kdy hlava klesala na zapůjčený polštář ČSA. Starší pán za námi dokonale plašil naše sny a my fungovali díky tomu jako *Wagnerovo kladívko* nahoru dolů. V tu chvíli jsem pochopil, že jsou i problémy, které se řešit nedají. Musím říci, že tentokrát vysvobozením byla přistávací plocha ruzyňského letiště. Poslední novinku, kterou jsem se dověděl, od staršího pána za mnou, že *Nový domov* jsou skvělé noviny, s čímž jsem mohl pouze souhlasit. Chtěl jsem jen dodat, že je tomu už více než dvacet let, ale hrůza, že bych se mohl stát podobnou obětí jako paní za mnou a že bych mohl převzít roli vrby byla silnější než touha propagovat i naše noviny a tak jsem přišel o potenciálního čtenáře.

***

Nevzdali jsme se Tichonovovy teorie

Přestože, jak jsme se přesvědčili některé problémy řešit nelze, jsme hned první den jiné problémy začali řešit a to problém s brýlemi. Ne, že bychom chtěli mít brýle mámení, ale pouhé dioptrické brýle. Jako téměř jistý axiom, jsem považoval optika v Jungmannově

ulici. První naše kroky tedy vedly do středu Prahy. S jistotou jdu k pevnému bodu, ale i zde se vesmír posunul a na místě, kde ještě nedávno byl majestátný obchod bojující s lidskou tupozrakostí byl bazar. Prošli jsme kolem několikrát. Kolo dějin zamlelo i zde. Poté, co padl hned po revoluci *Labužník*, kde měli ty nejlepší chlebičky v Praze, to byla další tragédie této ulice, která se jaksi stále zmenšuje. V mém dětství to totiž byla rušná tepna, kde jezdily oběma směry trolejbusy. Později autobusy, pak již jen auta. A dnes je to bezvýznamná jednosměrka. Posmutněl jsem nad další ztrátou identity. Ne tak moje žena, která spatřila malý krámeček naproti nad ním magický nápis OPTIK. Mírně jsem upravil píseň Jiřího Suchého: *Není-li tu ten optik, kterého mám tak rád, mám rád optika, který je tu a vstoupili jsme dovnitř. Ba, co více, byly tam dvě optičky. Mile se usmály, změřily nám oči, vyzkoušely obroučky a za devatenáct minut bylo vyřešeno, co v Torontě u mé ženy trvalo tři měsíce. A to ještě někdo vymyslel brýle, kdy si postižený nastavuje sílu dioptrií sám knoflíkem, který je umístěn na hokejce. Takové brýle se prý dají koupit v trafice za pakatel. To pak by asi zmizel i ten malý Optik v Jungmannově ulici a přibyl by další *Second hand* s brýlemi, nebo-li, jak se zde říká lidově *Sekáč*. Vyrazili jsme tedy do jarní Prahy. Bylo kolem dvaceti stupňů a Petřín vítal své milence. Zpochybnili jsme naši výbavu a zcela předčasně jsme se začali zabývat myšlenkou, jestli jsme si do Čech nevzali příliš teplé oblečení.*

***

Pokračování na str.2